

Lo parral del temps, per Montse Castellà

La cantautora fa un salt enrere a la seva infantesa per reflexionar sobre la felicitat

Montse Castellà | Juan Miguel Morales

Lo sostre de la terrassa de la masia de mons iaïos era un parral. Una mena de cobert natural fet amb branques i llistonets que sostenien una espessa enfiladissa de raïm i pàmpols, un teixit verd que regalava una ombra fresca i acollidora. En una ruta circular que em portava de punta a punta de l'hort, d'un jornal i mig, hi passava per sota amb la bicicleta -una d'aquelles BH model *Verano azul* amb molles a sota el seient- i cada vegada, just en ser baix del parral, em posava dreta damunt dels pedals. Aprofitant l'embranchida de la velocitat que duia, feia puntetes i apretant fort lo manillar folrat de goma m'enduia amb la boca uns quants grans de raïm del primer carroll penjant que trobava. Tot això sense parar de circular sobre dues rodes. Los iaïos me donaven per impossible i em dixaven fer. Que important és això: simplement, deixar fer. Deixar ser.

Quan ells van faltar i la planta va morir, dels vells troncs que sustentaven lo parral en vam fer llesques irregularment arredonides que avui, a casa meua i a la de mos germans, servixen per recolzar-hi la copa de vi sense que taque les tovalles. De menuda, me posava dreta als pedals de la bicicleta per a poder arribar al raïm. D'adulta, en aquella franja d'edat que ja no et dona dret al Carnet Jove ni encara a la Targeta Daurada, m'acotxo per a tocar els ceps de les vinyes. Aquells grans han madurat. Aquella xiqueta, també. Ja no mossego el raïm en bicicleta, ara me'l bec amb los peus a terra i al riu i amb cada glop assaborixo el sabor del sud i la seua història i la seua vida. Beure vi és tornar a casa, tornar a la infantesa. Si Proust ho hagués sabut...

Montse Castellà i Pilar Ferrando al Celler Cooperatiu de Gandesa Foto: Juan Miguel Morales

Vos ha passat mai que busqueu un llapis i el teniu a la mà? O les ulleres i les porteu al cap? Doncs una cosa similar passa amb la felicitat. Mos rodeja, és a prop però no sempre la veem i quan ens n'adonem és com si haguéssim descobert la sopa d'all, quan de fet ja portàvem dies menjant-ne. Ser feliç és la millor revolució. La rebel·lia major. Segurament, la pregunta no és tant com aconseguir-la sinó saber què ens fa feliços.

Vaig llegir no fa gaire que a la lluna un dia i un any duren lo mateix. Podria arribar a acostumar-me a esta mena d'eternitat cíclica: ni calendaris ni rellotges, no mos caldrien, suspesos en una mena d'eternitat de cotó-en-pèl. Tindríem temps per a tot i no mos acaçaria ningú. Temps per a allò que anem aplaçant pensant-mos que natros mai no mos morirem. Temps per a viure el dia a dia, per a ordenar els pensaments del cap i les fotos del calaix i fer-ne àlbums cronològics per ser conscients de com hem arribat fins aquí; de que, malgrat tot i sobretot, hi seguim sent. I escriure una oda als caiguts pel camí.

**Lo gust del berenar de la
iaia. L'olor de vi o de
terra mullada. La jota que
em cantava...**

Un glop de vi i una cançó et poden fer viatjar en lo temps, aquell que recercava Proust. La felicitat és temps. Temps per ser i perquè et dixer esdevindre com realment ets. Lo gust, l'olfacte, l'oïda. La copa de vi, la cançó... mos transporten dècades enrere com si viatgéssem en una màquina del temps que ens du instantàniament al record exacte. Lo gust del berenar de la iaia. L'olor de vi o de la terra mullada. La jota que em cantava a la vora del foc. No sé si servirà de gaire ara dissimular que no et recordo. Com inútil sembla que estigues aparcant i abaixes lo volum de la ràdio. Potser és que la música és una forma de besar.